

Sygn. akt II CSK 631/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa H. K.
przeciwko J. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w [...]
z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt XIII Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Ł. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. przez obniżenie kwoty zasądzonej na rzecz powoda H. K. od pozwanego J. K. do wysokości 71 508,39 zł oraz oddalił apelację pozwanego w pozostałej części.

W skardze kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej

doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny. Przestanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie stanowi, jak uzasadnia ją skarżący, oczywiste naruszenie przepisów prawa materialnego czy procesowego, które samo nie daje wprost podstaw do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie może więc odnieść skutku odwołanie się przez pozwanego dla uzasadnienia oczywistej zasadności skargi do uzasadnienia przytoczonych w niej podstaw, które na tym etapie postępowania nie podlegają właściwemu dla rozpoznania skargi kasacyjnej merytorycznemu badaniu i nie stanowią podstawy tej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

jw

[l.n]